

Acer al cementiri

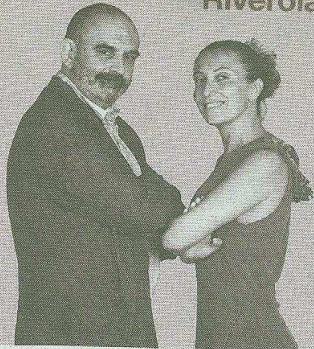
F a poc, uns malfactors van entrar al cementiri de Caldes de Malavella, una vila plàcida i contemplativa, que encara conserva, lleugerament modificat, l'encant de totes les viles termals. Més enllà de les bromes d'adolescents a l'entorn de les converses amb el més enllà després d'una vetllada més o menys alcohòlica, entrar en un cementiri de nit ja implica una determinada voluntat criminal o, si més no, la possibilitat que acabin passant coses que no desitjaves. Com els va passar, per exemple, als amics Tom Sawyer i Huck Finn, que van anar al cementiri de Sant Petersburg, a la riba del Mississipi, disposats a provar un mètode per matar berrugues, i van acabar com a testimonis involuntaris

de l'homicidi perpetrat per l'Indi Joe.

Els de Caldes eren lladres. Més enllà de les destrosses diguem-ne imprescindibles o necessàries per cometre el furt, no van incórrer en cap atemptat contra les restes, cap escarni, cap delictes que anés contra la integritat moral dels cossos, per plaer, per venjança o per voluntat demoníaca. Van robar dues-centes baranes d'acer, aquella mena de decoració discreta de les làpides que serveix perquè els testos amb flors no caiguin. ¿Què en faran, de l'acer? ¿A quant el vendran? ¿Valia la pena aquest esforç noctàmbul, aquesta lamentable incursió en la intimitat dels morts i la pena dels familiars? És trista, la imatge. Tant com la pobresa dels vius. ≡

Dues mirades

JOSEP MARIA
Fonalleras EMMA
Riverola

I tu, callada

H as deixat els nens al col·legi i tornes cap a casa. La casa callada. Et prepares un cafè. El prens glop a glop, perdent-te en els pensaments. Engegues l'ordinador. Obres el correu. En un gest que ja és un ritual, tanques els ulls. Tres, dos, un... Ja. Carregats tots els mails. Res. Cap resposta. Silenci. Últim glop. Saltes de la cadira i et passeges pel pis. Les habitacions mudes. El passadís mut. Només les teves passes. I els teus records... Ja, ja ho sé -et va dir ell un dia-, et mereixes un augment, però tal com estan les coses, val més no queixar-se gaire. I tu vas callar. El primer silenci. Al cap d'un temps, ell va tornar. És injust -es va disculpar-, no saps com em costa dir-te això... És sobre

la conciliació. Ja sé que va ser el que vam pactar, però ho hauries de reconsiderar. Als de dalt no els agrada, i ja ho saps, de la manera com estan les coses... I tu vas assentir. I vas callar. Van passar els mesos. I ell una altra vegada. És terrible -es va queixar per trencar el gel-, però no hi hares a fer. O es retallen sous o hi haurà acomiadaments. Ordres de Londres. I tu, seguint la llei, vas callar. Més setmanes. Més incertesa. Més mutisme. Fins que hi va haver una vegada més. L'última. El moment en què la teva carrera professional va emmudir. Ara et passeges per la casa silenciosa, amb els llavis amb gust de cafè i el correu sense notícies. Se t'entravessen tots els silencis. I avui, encara que ja només sigui per a tu... crides. ≡